14—"Οτι οἱ νέοι Μάρτυρές εἰσιν ἅγιοι, καὶ πρέπει νὰ τιμῶνται ὡς τοιοῦτοι καὶ ἄνευ κανονικῆς διαγνώσεως τῆς μεγάλης ἐκκλησίας.

15—"Εκθεσις εἴτ' οὖν ὁμολογία τῆς ἀληθοῦς καὶ ὀρθοδόξου πίστεως, γενομένη ὑπὸ τῶν ἀδίκως διαβληθέντων ὡς καινοτόμων, πρὸς θεοφιλῆ πληροφορίαν τῶν σκανδαλιζομένων ἀδελφῶν.

16—Περὶ τοῦ τί ἐστιν ἔθος, συνήθεια καὶ παράδοσις. Τί διαφέρει ἔθος παραδόσεως. "Οτι καὶ ἔγγραφός ἐστι παράδοσις. Πῶς νοοῦμεν καὶ λέγομεν τὴν παράδοσιν. "Οτι τὸ ἄγραφον ἔθος, ἤτοι τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, ἴσα τοῖς γεγραμμένοις ὀφείλομεν φυλάττειν. "Οτι τὰς παραβάσεις τῶν παραδόσεων οἱ κανόνες ἐπανορθοῦσιν. "Οτι διαφέρουσιν ἀλλήλων τὰ ἔθιμα. "Οτι καὶ μεταγενέστερά εἰσιν ἔθιμα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἃ δὴ καὶ αὐτὰ φυλακτέα.

17—Ἐπιστολὴ ἀντιῤῥητικὴ γενομένη πρὸς τὴν παρά τινων περὶ τοῦ Κυριακοῦ σώματος κακοδοξίαν.

18—Θεματογραφία, χάριν γυμνάσεως τῶν μαθητῶν, ἐγκώμιον οὖσα καθαυτὸ τῆς φιλοσοφίας.

19—Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου Ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου τοῦ Νοταρᾶ καὶ Κανὼν ὑμνητήριος εἰς αὐτὸν τὸν ἅγιον, ὑπόθεσιν ἔχων τινὰ τῶν πολλῶν αὐτοῦ θαυμάτων (1).

Ἀλέξανδρος Ἰωάννου Μαυροκορδάτος.

Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐκέκτητο ἰδιάζουσαν εὐφυΐαν καὶ ὀξύτητα νοὸς, καὶ παιδείαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, διότι ἦν εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Γαλλικῆς, Ἀραβικῆς, καὶ Τουρκικῆς, δεινός τε τῷ λέγειν καὶ περὶ τὴν διπλωματίαν ἐμπειρότατος, θιασώτης δὲ τῆς ποιήσεως. Διατελέσας ἐπὶ δύω ἔτη μέγας διερμηνεὺς (1783—85) ἐγένετο μετὰ ταῦτα ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας, ἣν ὅμως δύο μόνον ἔτη διῴκησε, διότι ἐπισυμβάντος τότε τοῦ μεταξὺ Τουρκίας καὶ Αὐστρίας πολέμου, ἠναγκάσθη ν' ἀποχωρήσῃ εἰς Μοραβίαν, ἐξ οὗ καὶ *φιραρῆς*, ἤτοι φυγὰς ἐπωνομάσθη· διαμείνας δ' ἐκεῖ ἱκανὸν χρόνον ἀπεσύρθη εἰς Ῥωσσίαν, ἔνθα καὶ ἀπεβίωσε περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1817.

Ὁ Ἀλέξανδρος συνέγραψεν, ὡς λέγεται, τὸ ἀνωνύμως ἐκδοθὲν ποίημα «Βόσπορος ἐν Βορυσθένει» ἐν Μόσχᾳ 1810, καὶ ἔλαβε μέρος καὶ ἰδίᾳ δαπάνῃ ἐξέδωκε τὸ τρίγλωσσον λεξικὸν τοῦ Βενδότη (2).

(1) Ἔταξα τοῦτο τὸ σύγγραμμα ἐν τοῖς ἀνεκδότοις, διότι, εἰ καὶ συνεξεδόθη μετὰ τῆς ᾀσματικῆς ἀκολουθίας τῆς ὑπὸ τοῦ μακαριωτάτου Νικηφόρου τοῦ ἐν Ῥευστοῖς ἐκπονηθείσης καὶ νῦν πρῶτον ἐν Χίῳ ἐν ἔτει 1863 εἰς 8ον ἐκδοθείσης, οὐδεμίαν ὅμως ἔχει ἀξίαν πρωτοτύπου, ἅτε τινῶν μὲν τροπαρίων παραλειφθέντων, ἄλλων δὲ οὐκ εὐλόγως παραμορφωθέντων, ἔτι δὲ καὶ τῆς βιογραφίας τοῦ ἁγίου οὐκ εὐτύπως οὐδ' εὐκαίρως μετασχευασθείσης ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον (!), ὡσανεὶ ἦν ἀκατάληπτον εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τὸ ὕφος τῆς γλώσσης εἰς ἣν καὶ συνέγραψεν ἀκαμάτως καὶ ἐδίδαξε καρποφόρως ὁ ἀθανάτου μνήμης διδάσκαλος Ἀθανάσιος.

(2) Ε. Σταματιάδου Βιογρ. Διερμηνέων σελ. 145.